

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2018, č. j. OAM-300/LE-VL17-VL18-PS-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 1. 2019, č. j. 19 A 48/2018 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2018, č. j. OAM-300/LE-VL17-VL18-PS-2018. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o zajištění stěžovatele v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť dospěl k závěru, že se lze oprávněně domnívat, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění či je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o tuto ochranu již dříve. Podle § 46a odst. 5 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena do 26. 2. 2019. Uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu žalovaný neshledal účinným.

[2] V žalobě stěžovatel uplatnil námitky vztahující se k otázce nesprávného a nedostatečného posouzení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.

[3] Krajský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že jeho úvahy týkající se hodnocení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu jsou dostatečné, přezkoumatelné a je z nich zcela zřejmé, na základě jakých skutečností a proč přistoupil žalovaný k zajištění žalobce a nevyužil zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný zcela správně zohlednil skutečnost, že stěžovatel neoprávněně pobýval na území ČR, dle jeho vlastní výpovědi již asi 20 let, nerespektoval zákonnou povinnost vycestovat z území členských států EU po uložení správního vyhoštění v roce 2017, žádost o mezinárodní ochranu podal teprve tehdy, když byl zadržen a bylo s ním zahájeno správní řízení o vyhoštění. Bylo prokázáno, že se vyhýbal povinnostem spojeným s pobytem na území ČR, pobýval zde bez platného cestovního dokladu či jakéhokoli oprávnění k pobytu a k legalizaci svého pobytu na území ČR neučinil žádné kroky. Žalovaný hodnotil také tu okolnost, že žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že mu v návratu na Ukrajinu nic nebrání, že žádného jeho vyjádření nevyplývá, že by mu skutečnosti, které jej vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu, nebyly známy již před zajištěním policií a že se lze domnívat, že tato žádost byla podána účelově s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout svého propuštění ze zajištění. S ohledem na okolnosti případu se krajský soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatel podává kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že krajský soud stejně jako žalovaný posoudil využitelnost zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu nesprávně a o zajištění rozhodl excesivně a bez dostatečných důvodů. Má za to, že krajský soud pochybil, aprobevoval-li postup žalovaného, který rozhodl o zajištění i o neúčinnosti zvláštních opatření z velké části z obdobných důvodů, což v případě stěžovatele nedostačuje řádnému a individuálnímu posouzení závažnosti jeho protiprávního jednání. Podle čl. 15 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, mají být žadatelé zajištěni pouze ve výjimečných případech, přičemž tento princip se promítá i v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu. Z logiky věci tak důvody zajištění nemohou být v řadě případů totožné s důvody znemožňujícími využití zvláštních opatření. Žalovaný byl povinen při odmítnutí aplikace zvláštních opatření se zabývat všemi klíčovými okolnostmi případu. Dle stěžovatele však nepřihlédl k tomu, že stěžovatel na zemi ČR pobýval značnou dobu a prokázal, že je jeho zájmem si pobyt co nejdéle prodloužit. Dospěl tak k chybnému závěru, že se lze domnívat, že by zvláštní opatření nerespektoval, či snad mohl vycestovat z ČR na území jiného členského státu. Od počátku bylo zřejmé a potvrdilo se, že jako žadatel o mezinárodní ochranu bude ze zajištění propuštěn po uplynutí zákonné lhůty, aniž by ztratil svůj status žadatele. Své zajištění považuje za zbytečný zásah do svého základního práva na osobní svobodu. Navrhuje zrušení jak rozsudku krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že při rozhodování postupoval v souladu se zákonem o azylu i správním řádem. Opakuje, že žalobce požádal o udělení

pokračování

mezinárodní ochrany účelově až v zařízení pro zajištění cizinců s cílem legalizovat si na území pobyt a vyhnout se reálně hrozícímu vyhoštění, neboť svou žádost mohl podat již dříve. Na území ČR pobýval již 20 let, aniž by si vytvořil vlastní bytové, rodinné a sociální zázemí, nemá zde žádné rodinné vazby. Žalovaný rovněž zvažoval aplikaci zvláštních opatření, naznal však, že jejich uplatnění by bylo neúčinné vzhledem k osobnosti stěžovatele a jeho pobytové historii, s přihlédnutím k tomu, že vědomě nerespektuje právní řád ČR, neplní své povinnosti, včetně uloženého správního vyhoštění, a o mezinárodní ochranu požádal až ve chvíli, kdy mu hrozilo správní vyhoštění, jak podrobně uvádí na str. 3-4 svého rozhodnutí. Naopak se lze oprávněně domnívat, že v případě, že by nebyl zajištěn, pokusil by se svého cíle, tj. neopuštění ČR, dosáhnout skrýváním před orgány veřejné správy, nikoli spoluprací s nimi. Závěrem žalovaný konstatuje, že žádost o mezinárodní ochranu byla dne 10. 12. 2018 zamítnuta. Stěžovatel podal žalobu, nicméně na její vyřízení nevyčkal a po propuštění ze zajištění a umístění do Pobytového střediska v Havířově toto středisko dne 11. 3. 2019 svévolně opustil, čímž se opět uchýlil ke skrývání před orgány veřejné moci. Kasační stížnost navrhuje zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel podřadil důvody pro podání kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je však zřejmé, že byla podána z důvodu podle písm. a) uvedeného ustanovení, neboť stěžovatel brojí proti nesprávnému posouzení účinnosti zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Byť namítá, že nebyly zohledněny „klíčové okolnosti“, jeho námitka míří do právního vyhodnocení toho, co bylo v dané věci podstatné. Netvrdí však, že nějaké konkrétní okolnosti nebyly zjištěny, a že by tudíž skutková podstata neměla oporu ve správním spise. Právní subsumpce kasačních důvodů pod zákonná ustanovení je však záležitostí právního hodnocení Nejvyšším správním soudem, a nejde proto o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS).

[9] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil následující podstatné skutečnosti. Stěžovatel byl dne 4. 11. 2018 zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem realizace správního vyhoštění a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty. Důvodem zajištění bylo, že dne 3. 11. 2018 byl kontrolován hlídkou OPKPE HK na Protialkoholní záchytné stanici Hradec Králové, při níž bylo zjištěno, že pobývá na území ČR neoprávněně a je zde nebezpečí, že se bude své povinnosti z území ČR vycestovat vyhýbat. Ze spisu vyplývá, že

při kontrole byl vyzván k prokázání své totožnosti. Nejprve uvedl, že má cestovní doklad s vylepeným českým vízem u kamaráda v Rychnově nad Kněžnou. Následně uvedl, že má doklad u jiného cizince jménem Kamal, který však uvedl, že stěžovatel po celou dobu jejich známosti žádným dokladem nedisponoval. Z evidence bylo zjištěno, že stěžovateli nikdy žádné vízum vydáno nebylo. Po seznámení stěžovatele s těmito skutečnostmi uvedl, že žádné platné vízum nemá, že cestovní doklad v minulosti ztratil, následně uvedl, že mu byl odcizen, přičemž jeho ztrátu z důvodu svého ilegálního pobytu nehlásil, ani si neobstaral doklad nový. Dále správní orgán zjistil, že stěžovateli bylo již v minulosti vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území EU s platností od 21. 7. 2017 do 21. 7. 2018, které nerespektoval, z území ČR nevycestoval a žádným způsobem neuvedl svůj neoprávněný pobyt na území ČR a členských států Evropské unie do souladu s platnými právními předpisy.

[10] Ze správního spisu je dále patrné, že stěžovatel na území ČR přijíždí již od roku 1997. Dosud o udělení mezinárodní ochrany nežádal. V ČR nemá žádné stálé bytové, rodinné či sociální zázemí či vazby. Naposledy do schengenského prostoru přicestoval v srpnu 2016 dle jeho výpovědi na základě ukrajinského cestovního dokladu s maďarským vízem za účelem zaměstnání. Z Itálie se přemístil do ČR, kde čtyři měsíce bydlel a pracoval v Praze, poté bydlel v Rychnově nad Kněžnou, po tuto dobu pracoval „na černo“ na různých brigádách. Na Ukrajině má manželku, syna a sourozence, s nimiž je v kontaktu. V průběhu správního řízení o správním vyhoštění uvedl, že mu nic nebrání v opuštění ČR, chtěl si zde jen vydělat peníze a na Ukrajině mu nic nehrozí.

[11] Dne 8. 11. 2018 stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod uvedl to, že si půjčil peníze od mafie a nyní po něm po splacení části dluhu za výhrůžek požadují splatit úroky. Na základě podání žádosti o mezinárodní ochranu došlo k vydání rozhodnutí žalovaného o „přezajištění“ podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, které bylo předmětem přezkumu krajského soudu pro namítané nesprávné posouzení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 téhož zákona. Otázka, zda žalovaný správně a dostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, byla předmětem přezkumu krajského soudu a je i podstatou kasační stížnosti.

[12] Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může žalovaný *v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění [...], nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

[13] K vydání rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je však třeba splnit zákonnou podmínku, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona.

[14] Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu). Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může žalovaný *rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení*

pokračování

mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

[15] Ačkoli by se podle posledně citovaného ustanovení mohlo zdát, že jediným účelem zvláštních opatření je zajistit zdárný průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, tedy zajistit účast žadatele v tomto řízení, „důvodem, který ospravedlňuje zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, je v tomto případě obava, že se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění. Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má tedy za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. [...] Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48, na něj navazuje např. rozsudek ze dne 13. 12. 2018, č. j. 6 Azs 311/2018 - 37).

[16] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že aplikace zvláštních opatření jako mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je vázána na předpoklad, že žadatel bude při jejich realizaci se státními orgány spolupracovat a že jejich uložení bude dostatečné k zabezpečení účasti žadatele nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž v souladu s výše uvedeným rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, kdyby se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (k tomu již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48).

[17] Nejvyšší správní soud zjistil, že žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel z následujících skutečností. Stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v návaznosti na své zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Tuto žádost pak podal poprvé po té, kdy na území ČR průběžně pobýval již 20 let, a minimálně od roku 2017 neoprávněně. V tomto období stěžovateli nic nebránilo žádost o mezinárodní ochranu podat. Přes dlouhodobý pobyt nemá v ČR žádné bytové, rodinné či sociální

zázemí a vazby. V rámci správního řízení o zajištění podle zákona o pobytu cizinců uvedl, že na území ČR setrvává z důvodu pracovní příležitosti a lepšího finančního zabezpečení. V minulosti několikrát porušoval právní povinnosti a nerespektoval ani již jednou vydané rozhodnutí o správním vyhoštění a z území Schengenu nevycestoval. S ohledem na tyto skutečnosti má zdejší soud za to, že žalovaný zcela správně vyhodnotil, že v daném případě existují oprávněné důvody, že stěžovatel žádost o mezinárodní ochranu podal účelově s cílem vyhnout se reálně hrozícímu vyhoštění. Ze skutkového stavu věci vyplývají jednoznačné skutečnosti nasvědčující tomu, že nelze reálně očekávat, že by stěžovatel s orgány veřejné moci v průběhu správního řízení o mezinárodní ochraně spolupracoval, naopak se lze důvodně domnívat, že by mařil výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění za situace, že jeho žádost o mezinárodní ochranu bude vyřízena s negativním výsledkem. Za takového stavu nebylo možné přistoupit ke zvláštnímu opatření a zajištění stěžovatele bylo zcela na místě.

[18] Pokud stěžovatel namítá, že žalovaný při úvaze o nemožnosti uplatnění zvláštních opatření dostatečně nezohlednil veškeré klíčové okolnosti, zdejší soud tento názor nesdílí. Naopak z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že se podrobně zabýval všemi relevantními skutečnostmi, ke kterým pak při svém rozhodování přihlédl (str. 3 – 4 rozhodnutí žalovaného). Pokud má stěžovatel za to, že žalovaný opomenul vyhodnotit délku jeho pobytu na území ČR a jeho spjatost s ní, jakož i skutečnost, že byl prokázán jeho záměr prodloužit si legální pobyt na území ČR, Nejvyšší správní soud uvádí následující. Z rozhodnutí žalovaného je patrné, že dlouhodobost pobytu stěžovatele na území ČR, jakož i jeho vztahy a vazby s územím ČR, při svých úvahách zohlednil (str. 3 rozhodnutí). S ohledem na ostatní okolnosti případu však tyto skutečnosti zcela správně vyhodnotil v neprospěch stěžovatele. Dlouhodobost pobytu, po kterou se stěžovatel nepokusil o legalizaci svého pobytu v intencích zákona o pobytu cizinců (naopak po tak dlouhé době podal žádost o mezinárodní ochranu právě v době, kdy došlo k jeho zajištění pro účely správního vyhoštění z důvodu jeho neoprávněného pobytu), mu nelze přičítat k dobru. Ze správního spisu dále vyplývá, že neprokázal žádné bytové zázemí ani rodinné, soukromé či sociální vazby založené na území ČR, a proto lze jen stěží o něm hovořit jako o „osobě relativně pevně spjaté s územím ČR“, jak o sobě uvádí v kasační stížnosti. Ve vztahu k nezohledněnému prokázání záměru prodloužit si legální pobyt na území ČR Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel svým dosavadním jednáním prokázal pouze záměr si co nejdéle pobyt na území ČR prodloužit, nikoli však skutečnou snahu o legalizaci svého pobytu. Za celou pobytovou historii nevyužil legální možnost, vyjma podání žádosti o mezinárodní ochranu, aby svůj pobyt fakticky zlegalizoval. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalovaný své rozhodnutí opřel o individualizované skutkové okolnosti obsažené ve spise, ve svém rozhodnutí vycházel z dostatečných úvah, které ho vedly ke správnému závěru o neúčinnosti zvláštních opatření. Nejvyšší správní soud dodává, že s ohledem na skutkový stav věci žalovaný dostal při zajištění rovněž zásadě nezbytnosti a přiměřenosti zakotvené v bodě 15 odůvodnění Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, jakož i bodu 20 odůvodnění téže směrnice, podle kterého je možné zajištění uplatnit teprve poté, co byla řádně posouzena veškerá alternativní opatření.

[19] K námitce, že žalovaný, jehož postup aproboval i krajský soud, z velké části vyloučil uložení zvláštních opatření ze stejných důvodů, na jejichž základě vyhodnotil důvod pro samotné zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je nutno uvést, že

pokračování

toto posouzení není samo o sobě nezákonné, respektoval-li žalovaný zásadu individualizace (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 Azs 114/2017 - 35). Z povahy věci je zřejmé, že tyto důvody se vzájemně prolínají a není možné je zcela oddělit. Žalovanému proto nelze vyčítat, pokud se prolínají rovněž v odůvodnění jeho rozhodnutí. K danému zdejší soud opětovně odkazuje na již zmiňovaný rozsudek ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48. V souladu s právě uvedeným Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný požadavku individualizace dostál, neboť k závěru o nemožnosti uplatnění zvláštních opatření dospěl na základě komplexního pojetí individuální situace stěžovatele, jak bylo predestřeno výše, a své závěry dostatečně odůvodnil.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[22] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 7. 12. 2018, č. j. 19 A 48/2018 - 16, ustanoven zástupcem pro řízení Mgr. Ladislav Bárta, advokát se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava. Podle § 35 odst. 10, věty poslední, s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Podle věty první téhož ustanovení zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát.

[23] Ustanovený zástupce učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé – podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)]. Za jeden úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí za jeden úkon právní služby 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

